

DE STER VAN NEDERLAND

1 APRIL 1935

No. 7

40e JAARGANG

»Doch in de dagen van die Koningen zal de God des Hemels een koninkrijk verwekken dat in eeuwigheid niet zal verstoord worden, en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal alle die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelt zal het in alle eeuwigheid bestaan.«
Daniël 2:44.

1830 - 6 APRIL - 1935

DE 105e VERJAARDAG VAN HET HERSTELDE EVANGELIE

(Noot van de Redactie. — Op 6 April a.s. zullen de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen den 105den verjaardag van de organisatie der Kerk, die plaats had overeenkomstig de door den Heere aan den Profeet Joseph Smith gegeven openbaring, vieren. Het is zeer wenschelijk en gepast om in dezen tijd de vele goddelijke waarheden en onschatbare zegeningen, die de Laterdaagsche Herstelling van het Evangelie aan ons leven toegevoegd heeft, eens te overpeinzen. Onderstaand artikel van Ouderling Nephi Jensen, een der vroegere presidenten van de Canadeesche Zending, brengt deze feiten op duidelijke en krachtige wijze naar voren).

DE GROOTE HERSTELLER door Ouderling Nephi Jensen

Wat is er toch in den eenvoudigen naam van Joseph Smith, dat de beteekenis ervan de goddeloozen doet schelden en de rechtvaardigen verblijdt? Waarom lokt hij den vloek van de dwaalleerpredikers uit en veroorzaakt den door den nederige heiligen gegeven lof? Waarom verdeelt hij de menschheid in twee onderscheiden klassen, in hen, die hem haten en hen, die hem innig liefhebben?

Het juiste antwoord op deze vragen is een der meest belang-

rijke factoren in de geschiedenis der negentiende eeuw. Het antwoord op deze vragen is niet te vinden in „dwaling.” De wazige oogen der misleiding hebben nimmer zoo duidelijk als Joseph Smith de groote grondslagen van den godsdienst gezien. Hallucinaties hebben nimmer een volmaakte kerkorganisatie kunnen vestigen en de wereld een groote eeuwigdurende godsdienstphilosophie kunnen aanbieden. Verstandelijke afwijkingen hebben nimmer tienduizenden mannen en vrouwen van verschillende smaak, temperament en intelligentie te zamen kunnen brengen, en hen voort kunnen zenden om alles op te offeren tot redding der menschheid.

Eveneens kan men de boodschap van dezen grooten profeet niet van het tooneel der menschelijke gedachten en meening bannen met de betiteling van „bedrieger.” Zijn stempel op deze eeuw staat er tē duidelijk, om door smadelijke bijnamen te kunnen worden weggevaagd. „Een valschaard”, zegt Carlyle, „kan zelfs geen huis bouwen”. En toch legde Joseph Smith den grondslag van een Kerk en vestigde daarop een gebouw, zoo wonderlijk in opbouw en zoo volmaakt één in zijn werken, dat het zelfs bewondering heeft gewekt bij diegenen, die zijn naam haten. Hij vermaakte de Kerk een waarheidslegaat, geloof en geestelijke kracht, welke zijn volgelingen hebben beziel met moed, om woestenijen te onderwerpen, dorpen te bouwen en handelsmarkten in de wildernis daar te stellen; ze spoorden hen aan tot onzelfzuchtige toewijding, welke hen er toe bracht, hun zonen en dochteren tot de einden der aarde te zenden en het kruis van Christus hoog te houden zonder hoop op aardsche belooning.

De verklaring van de macht van Joseph Smith's naam is niet te vinden in de titels „dwaling” en „bedrieger.” Ze is te vinden in de ware hoofdfactor, dat hij een goddelijke hersteller van de eeuwige waarheid was. Zijn loopbaan begon in 1820, toen hem een ware openbaring van den Vader en den Zoon werd gegeven. Dat jaar werd Herbert Spencer geboren. De namen van beide mannen werden over de geheele wereld gehoord. De eene is het synoniem van twijfel. De andere strijdt voor een groot geloof. De eene beteekent niet-weter. De andere is het symbool van een levend geloof. Zij beiden streefden er naar hetzelfde te bereiken — de kennis omtrent God. Herbert Spencer gebruikte den sleutel der reden en beschouwing, en Joseph Smith gebruikte den sleutel van het geloof en toewijding. Herbert Spencer trachtte God te vinden door een eindeloze ontleding van de oppervlakte der dingen. Joseph Smith ging door het geloofs-inspireerend gebed direct tot in de tegenwoordigheid van God. Herbert Spencer eindigde zijn lang leven door te zeggen: „God is onbegrijpelijk.” Joseph Smith, toen nog slechts een jongen van veertien jaar, zag den Maker van alles, en hoorde de Stem, welke den storm stilde en de golven tot rust bracht.

Zijn eerste luid gebed kenmerkte het begin van de ware moderne, geestelijke herleving. Het heldhaftige geloof van dien jongen door-

kiefde den blauwen hemel, waardoor gedurende zeventien eeuwen geen woord tot den mensch was gesproken, en riep de majesteit des hemels tot de aarde. Hij kende den sleutel tot de kennis van God. Hij had een macht, grooter dan die, welke een vorst bezat; het alvermogend geloof, hetwelk de machten des hemels de dienaren des menschen doet zijn.

In de eeuw, toen Huxley stoutmoedig sprak van een „afwezig God” en geleerde theologen bogen voor de heilige plaats van een redekunstig beeld, ontdekte Joseph Smith den waren en levenden God. Tegenover de eeuwenoude leerstelling van een God „zonder lichaam en gevoelens” verklaarde deze stoutmoedige profeet, dat de Heere in den Hemel een tastbaar personage was, naar wiens beeld en gelijkenis den mensch geschapen was. Hij zette dapper de woordenreeks van het Concilie van Nicea, hetwelk de drieëenheid verklaarde, terzijde en beweerde, wat de Bijbel leert, dat de Vader en de Zoon en de Heilige Geest drie afzonderlijke personages zijn, die één in gedachten en doel zijn. Terwijl de beschroomde priesters der oppervlakkige geloven van verre stonden en den Heere in koude woorden met geleerde theologische formules aanriepen, gaf Joseph Smith de ware beteekenis aan de warm, kloppende waarheid, vervat in den aanhef van des Heeren gebed: „Onze Vader, die in de hemelen zijt.”

Ten tijde, toen de theologen van alle geloofsbelijdenissen zeiden, dat de Bijbel alles bevatte, wat God aan den mensch wilde openbaren, vertaalde Joseph Smith onder goddelijke inspiratie het *Boek van Mormon* van de gouden platen, welke het verslag van God's handelingen met Zijn „andere schapen”, de voorvaderen der Amerikaansche Indianen, bevatten. In minder dan een eeuw, nadat hij het *Boek van Mormon* aan de wereld had gegeven, als het evangelie door een engel tot de aarde gebracht, hadden bijna een millioen menschen de boodschap aangenomen. Deze ijverige volgelingen van Joseph Smith hebben het boek in veertien verschillende talen overgezet. En zij zenden de boodschap, daarin vervat, tot alle „natie, geslacht, taal en volk”.

Hij gaf de wereld een heilzame, hygiënische wet, vervat in de openbaring, bekend als het „Woord van Wijsheid”, welke het gebruik van thee, koffie, tabak, bedwelmende dranken en het buitenmatig gebruik van vleesch ontraadt. Wetenschappelijke onderzoekingen als gevolg van deze verkondiging dezer openbaring hebben de heilzaamheid van deze goddelijke gezondheidswetten bewezen. Deze van den hemel gezonden wet heeft honderdduizenden jonge menschen gevrijwaard tegen verslaafdheid aan tabak, onmatigheid, en hun gezondheid, deugdzaamheid, alsmede de schoonheid en het geluk van het leven buitenmate verhoogd.

Door goddelijke inspiratie werd hem ware profetische voorlichting gegeven. Acht en twintig jaar voor het uitbreken van den Amerikaanschen Burgeroorlog voorspelde hij, dat er een oorlog zou uitbreken, door „den opstand in Zuid-Carolina”,

dat „de zuidelijke staten tegen de noordelijke staten verdeeld zouden zijn”, dat de zuidelijke staten „Groot Brittannië ter hulp zouden roepen” en dat deze strijd „in dood en ellende voor vele zielen zou eindigen”.

Iedere bijzonderheid van deze profetie werd tragisch bewaarheid in den doodsstrijd tusschen de zuidelijke en noordelijke staten van de Amerikaansche Unie. Meer dan een millioen graven in de Vereenigde Staten getuigen van de profetische macht van dezen merkwaardigen man.

Inplaats van geestelijkheid bracht hij gevoeligheid. De predikers spraken aanhoudend over het Pinksterfeest, de verdeelde tongen van vuur, doch ze konden nimmer droomen, dat achttien honderd jaar, nadat Petrus gepredikt had en het hart van zondaars had bewogen, de menschen den geest konden genieten, welke getuigt, openbaart en profeteert. Terwijl de geestelijken nog steeds de groote dingen, welke God voor Zijn volk *van ouds* had gedaan, beschreven, getuigde Joseph Smith vurig van de groote dingen, welke God *nu* voor Zijn kinderen *van heden* doet. Hij bevestigde de beloften van ouds en toonde hun echtheid aan.

Hij beantwoordde de vraag: „Vanwaar komt de mensch?” op een wijze, waarop ook de dichter en filosoof ze thans beginnen te beantwoorden. In de woorden: „De mensch is, opdat hij vreugde moge hebben” gaf hij de beste en waarachtigste uitlegging van het doel van des menschen bestaan. Terwijl de godgeleerden nog steeds zeiden, dat de mensch slechts een zoon van het stof was, verklaarde hij, dat de mensch waarlijk en in der waarheid de zoon van God was, in de eeuwige jaren van God bestemd om te overwinnen, vooruitgang te maken, te ontwikkelen en toe te nemen in kennis, wijsheid, goedheid, macht en glorie, totdat hij ten laatste volmaakt is „zooals God in den hemel volmaakt is.”

Hij maakte een einde aan de wreede leerstelling van eeuwige straf, welke willekeurig alle niet-Christenen aan de eeuwige, onuitbluschbare vlammen overgeeft, en aan allen, hetzij goeden of slechten, die slechts de woorden uitspreken „Ik geloof in Jezus”, vleugels en harpen geeft. Hij bevestigde de verklaring van Johannes, dat de mensch „zal worden geoordeeld naar zijn werken”.

Hij verkondigde Paulus' verheven leer van de graden van heerlijkheid in de eeuwige werelden; hij verklaarde plechtig, dat sommige zielen slechts de heerlijkheid van een flinkerende ster zouden ontvangen, anderen de heerlijkheid van de maan, terwijl zij, die dapper voor waarheid en recht hebben gestaan, de schitterende heerlijkheid van de zon zouden deelachtig worden.

Hij verbande duisternis vanuit het graf. Hij ontkende het bekrompen dogma, dat deze menschen hoop op zaligheid met zijn beenderen vergaat; en onderwees de vertroostende leerstelling van de zaligheid voor de dooden.

Hij gaf aan het woord „hemel” een nieuwe beteekenis. Hij nam

de onmogelijke voorstelling van gevleugelde engelen, die eeuwigdurend op harpen speelden, weg en verklaarde, dat de hemel een plaats was, waar de ware menselijke banden onverbreekbaar zijn en de prettigste herinneringen aan dit leven zich mengen met de vreugden en heerlijkheden van het leven, hetwelk geen einde heeft.

Zijn plaats in de eeuwen is zeker. Zijn machtig werk heeft reeds grooter invloed dan de leugenachtigheid van zijn misleide vijanden. De geschiedenis van zijn triomfeerend geloof is het meest aangrijpende voorval der moderne gebeurtenissen. Ze geeft hoop, licht en leven. Het is het baken, dat de weg verlicht door de duisternis, welke de eeuwen van onwetendheid en bijgeloof tusschen den mensch en God geplaatst hebben. Tienduizenden oprechte mannen en vrouwen, die deze geschiedenis van het alles-overwinnend geloof hebben gehoord, hebben zich met zulk een oprechten ernst en grooten ijver op de vraag omtrent de kennis van God geworpen, dat ze des geestes getuige hebben ontvangen van God's bestaan, van de goddelijkheid van Christus en de werkelijkheid van het toekomstig leven, hetwelk „den vrede brengt, welke alle verstand te boven gaat.”

Welk een man was hij! Hij was een ziener. Bij het heldere licht van God's geest zag hij het verleden der volkeren, nu bedekt met het stof der eeuwen. Hij was een profeet. Door de inspiratie van den Heiligen Geest zag hij het morgen en het overmorgen. Hij was een leeraar. Hij gaf de wereld, op haar meest verlicht tijdstip, een gezonde, redelijke, en begrijpelijke godsdienst-philosophie, welke meer dan een eeuw den tegenstand van de geleerden en vervolgingen der goddeloozen met succes heeft doorstaan. Hij was een organisator. Met de hulp van goddelijke inspiratie vestigde hij een Kerk, in organisatie en eeuwige werken zoo volmaakt, dat het de lof afdwingt, van hen, die ze verachten. Hij was een leider der menscheid. Door de wonderlijke kracht van zijn rein karakter, groote oprechtheid en zijn onsterfelijke reinheid tegenover de waarheid en God, verzamelde hij rondom zich, als zijn helpers en luitenants in het werk der gerechtigheid, een schare mannen van de hoogste rechtschapenheid en de grootste aangeboren intelligentie.

Hij behoort tot de eeuwen. Het helder trompetgeschal van zijn machtig geloofsfeit zal nu door alle landen en klimaten weerklinken en een twijfelende wereld tot God terugvoeren. Allen, die gehoor geven aan de zuivere, diep doordringende zekere toon van geloof, zullen eeuwig dezen waren profeet van God eeren. Zoolang de menschen vasthouden aan het vurig geloof, de waarheid liefhebben en God eeren, zullen ze eeuwig den naam van dezen grooten en goeden man hooghouden, den man, die geloof ontdekte, de waarheid leerde en God verheerlijkte.

„Hebt u geen vleugels om te vliegen — loop naar uw doel; kunt u niet loopen, kruip er dan heen!”

„Er is één ding, dat u zonder inspanning kunt bereiken : **Mislukking!**”

JEZUS DE CHRISTUS
(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)
Voor 1en en 2en Zondag in April
HOOFDSTUK X

In de wildernis van Judea

De stem in de wildernis

Ten tijde, definitief aangegeven als het vijftiende jaar van de regeering van Tiberius Caesar, keizer van Rome, was het volk van Judea ten zeerste onthutst door de prediking van een tevoren onbekenden man. Hij was van priesterlijke afkomst, doch had geen schoolonderwijs genoten; en, zonder autoriteit van de rabbijnen of toestemming van de hooge priesters, gaf hij zich uit als van God gezonden met een boodschap aan Israëel. Hij verscheen niet in de synagogen of in de tempelhoven, waar schriftgeleerden en leeraars onderwijs gaven, doch riep luide in de wildernis. Het volk van Jeruzalem en van aangrenzende deelen ging in groote menigten naar hem luisteren. Hij versmaadde de zachte kleeding en golvende gewaden, en predikte in zijn ruwe woestijnkleeding, welke bestond uit een kleed van kemelshaar, door een lederen gordel te zamen gehouden. De grofheid zijner kleeding werd als iets beteekenisvols beschouwd. Elia, de Tishbiet, die vreezelooze profeet, wiens woonplaats de woestijn was geweest, was in zijn dagen bekend als „een man met een harig kleed en met een lederen gordel gegord om zijne lenden”¹⁾ en grove kleeding werd voor profeten als iets onderscheidend karakteristieks beschouwd.²⁾ Ook at deze vreemdeling niet het voedsel van lekkernijen en gemak, doch voedde zich met hetgeen de woestijn hem had aan te bieden, sprinkhanen en wilde honing.³⁾

De man was Johannes, zoon van Zacharias, spoedig bekend als de Dooper. Hij had vele jaren in de wildernis doorgebracht, afgezonderd van de verblijfplaats der menschen, jaren van voorbereiding voor zijn bijzondere zending. Hij was een leerling geweest onder voorgijschap van goddelijke leeraars; en daar in de wildernis van Judea kwam het woord des Heeren tot hem,⁴⁾ zooals het ook in een zelfde omgeving Mozes⁵⁾ en Elia⁶⁾ van ouds bereikt had. Toen werd gehoord „De stem eens roepende in de woestijn, Bereid den weg des Heeren, maak Zijn paden recht.”⁷⁾ Het was de stem van den voorbode, den boodschapper, die, zooals de profeten hadden gezegd, voor den Heere zou uitgaan, om zijn weg te bereiden.⁸⁾

¹⁾ 2 Kon. 1:8.

²⁾ Aant. 1.

³⁾ Matth. 3:1-5; vergelijk Lev. 11:22, zie ook Mark. 1:1-8. Aant. 2.

⁴⁾ Luk. 3:2.

⁵⁾ Ex. 3:1-2.

⁶⁾ 1 Kon. 17:2-7.

⁷⁾ Mark. 1:3.

⁸⁾ Mark. 1:2; vergelijk Jesaja 40:3; Mal. 3:1; Matth. 11:10; Luk. 7:27.

Het hoofdthema zijner boodschap was: „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij”. En aan hen, die zijn woorden geloofden, bekeering toonden en hun zonden beleden, bediende hij den doop door onderdompeling in water — daarbij verkondigende: „Ik doop u wel met water tot bekeering; maar die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben, Hem na te dragen”.¹⁾

De man noch zijn boodschap konden worden voorbijgezien; zijn prediking was een bepaalde belofte aan den bekeerden ziel, en een dreigende aanklacht tegen den geveinsde en den verhardten zondaar. Toen de Farizeëen en Sadduceëen tot zijn doop kwamen, sprekend over de wet, waarvan zij den geest voortdurend overtraden, en over de profeten, die zij onteerden, betitelde hij hen met adderen-gebroedsels, en zeide tot hen: „Wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn?” Hij gooide hun steeds opnieuw zich beroemen op het feit, dat zij Abraham's kinderen waren, omver door te zeggen: „Brengt dan vruchten voort, der bekeering waardig. En meent niet bij uzelfen te zeggen: Wij hebben Abraham tot eenen vader; want ik zeg u, dat God zelfs uit deze steenen Abraham kinderen kan verwekken”.²⁾

Het ontkennen van hun aanspraak op de bevordering tot kinderen van Abraham was een sterke berisping, een oorzaak voor grove belediging tegenover den aristocratischen Sadduceeër en aan voorschriften-verknochten Farizeeër. Het Jodendom dacht, dat het nageslacht van Abraham een zekere plaats had in het koninkrijk van den verwachten Messias, en dat geen bekeerling vanuit de heidenen de rang en onderscheiding zou kunnen ontvangen, waarvan de „kinderen” zeker waren. Johannes, krachtige bewering, dat God uit de steenen aan den oever der rivier kinderen van Abraham kon verwekken, beteekende voor hen, die dat hadden gehoord, dat zelfs de minsten der menschelijke familie de voorkeur zouden hebben boven hen, tenzij zij zich bekeerden en verbeterden.³⁾ Hun tijd van woordenbelijding was voorbij; vruchten werden er verlangd, geen naakte, ofschoon, bladerrijke overvloed; de bijl was reeds aan den wortel van den boom gelegd; en iedere boom, welke geen goede vruchten voortbracht, zou afgehouden en in het vuur geworpen worden.

De menschen waren verbaasd; en velen, die zichzelf in hun werkelijk zondigen en nalatigen toestand zagen, daar Johannes met brandende woorden hun fouten had blootgelegd, riepen uit: „Wat zullen we dan doen?”⁴⁾ Zijn antwoord was gericht tegen vormendienst, daar deze de geestelijkheid in het hart der menschen bijna geheel en al had doen sterven. Er werd onzelfzuchtige liefdadig-

¹⁾ Matth. 3:11. Aant. 3.

²⁾ Matth. 3:7-10; zie ook Luk. 3:3-9.

³⁾ Vergelijk een latere aanhaling, waarin Christus hetzelfde leerde (Joh. 8:33-59).

⁴⁾ Luk. 3:10; vergelijk Hand. 2:37.

heid verlangd — „Die twee rokken heeft, deele hem mede, die geen heeft; en die spijsze heeft, doe desgelijks”. De tollenaars of belastingambtenaren en ontvangers, onder wier onrechtvaardige en onwettelijke afpersingen het volk zoo lang geleden had, kwamen vragen: „Meester, wat zullen we doen? En hij zeide tot hen: Eischt niet meer, dan hetgeen u gezet is”.

Den soldaten, die vroegen, wat te doen, antwoordde hij: „Doet niemand overlast, en ontvreemdt niemand het zijne met bedrog, en laat u vergenoegen met uwe bezoldigingen.”¹⁾

De geest der door hem gestelde eischen was die van practischen godsdienst, den eenigen godsdienst van mogelijke waarde — den godsdienst van een oprecht leven. Ondanks zijn ruwheid en niet-tegenstaande zijn krachtige aanvallen tegen ontaarde gewoonten der tijden, was deze vurige Johannes geen agitator tegen gevestigde instellingen, geen ophitser tot oproer, geen voorstander van opstand, geen aanstoker tot opruijrij. Hij viel het belastingsysteem niet aan, doch de afpersingen van de omkoopbare en hebzuchtige tollenaars; hij klaagde het leger niet aan, doch de ongerechtigheden der soldaten, onder wie er velen van hun positie misbruikt hadden gemaakt, om terwille van profijit valsche getuigenis af te leggen, en zichzelf verrijkten door gewelddadige inbezitneming.

Hij predikte, wat we in de hedendaagsche bedeeing noemen de eerste en fundamenteele beginselen van het evangelie; „Het begin des Evangelie's van Jezus Christus, den Zoon van God”²⁾ omvatend geloof, zijnde het noodzakelijke geloof in God; oprechte bekeering, hetgeen insluit berouw over gedane fouten en een vast voornemen, zich van zonden af te wenden; doop door onderdompeling in water door zijn handen als de handen van een machthebbende; en den hooger en doop door vuur en de gave des Heiligen Geestes door een autoriteit, grooter dan die hijzelf bezat. Zijn prediking was positief, en in vele opzichten in tegenstrijd met de conventies der tijden; hij sprak niet tot de menschen door middel van wonderlijke manifestaties³⁾, en ofschoon velen van zijn toehoorders zich als discipelen bij hem aansloten,⁴⁾ vestigde hij geen formeele organisatie, of poogde hij een eeredienst te vormen.

Zijn oproep tot bekeering was een persoonlijke oproep, zooals ook aan elken aannemelijken candidaat de doop persoonlijk werd bediend.

Aanteekeningen.

1. Kleed van kemelshaar. — Door den profeet Zacharia (13:4) werd er een tijd voorspeld, waarin hij, die zich voor profeet uitgeeft, niet langer „een haren mantel zal dragen, om te liegen.” Omtrent het kleed van kemelshaar, door Johannes den Dooper gedragen, wordt in de Oxford en andere kanteekeningen de uitdrukking gebruikt „een haren

¹⁾ Luk. 3: 10-15.

²⁾ Mark. 1: 1.

³⁾ Joh. 10: 41.

⁴⁾ Joh. 1: 35; Matth. 11: 2; Luk. 7: 18.

mantel", zijnde letterlijker dan de Bijbeltekst. Deems (*Light of the Nations*, blz. 74, aant.) zegt: „De mantel van kemelshaar was niet de huid van een kameel met het haar daarop, welke veel te zwaar zou zijn om te dragen, doch een van kemelshaar geweven kleed, waarvan ook Josephus spreekt (B. J. i, 24: 3).”

2. Sprinkhanen en wilde honing. — Insecten van het sprinkhanensoort werden in de wet in de wildernis aan Israëel gegeven, aangeduid als bijzonder rein en geschikt als voedsel. „Dit nochtans zult gij eten van al het kruipend gevogelte, dat op vier voeten staat, hetwelk boven aan zijne voeten schenkelen heeft, om daarmee op de aarde te springen. Van die zult gij deze eten: den sprinkhaan naar zijnen aard, en den solham naar zijnen aard, en den hargol naar zijnen aard, en den hagab naar zijnen aard.” (Lev. 11: 21-22). Door vele oostersche volkeren worden de sprinkhanen thans nog als voedsel gebruikt, ofschoon gewoonlijk slechts door de armere klasse.

Omtrent de passage betreffende de sprinkhanen als een deel van den Dooper's voedsel, terwijl hij afgezonderd in de woestijn leefde, zegt Farrar (*Life of Christ*, blz. 97, aant.): „De idee, dat het de bast van den zoogenaamden sprinkhanenboom (carob) beteekent, is foutief; te Medina worden in zekere, daartoe ingerichte winkels sprinkhanen als eetwaar verkocht; zij worden in zout kokend water gegooid, in de zon gedroogd en met boter gegeten, doch slechts door de armste bedelaars.” Geikie (*Life and Words of Christ*, deel 1, blz. 354, 355) zegt aangaande het leven van den Dooper het volgende: „Zijn enig voedsel bestond uit sprinkhanen, welke op de kale heuvels kropen of vlogen, en den honing van wilde bijen, welken hij hier en daar tusschen de rots wanden vond, en zijn eenige drank was water uit een of andere rotsuitholling. Nog steeds zijn sprinkhanen in vele deelen van het Oosten het voedsel der armen. „Alle Bedoeïenen van Arabië, en de bewoners der steden in Nedj en Hedjar, zijn gewoon ze te eten”, zegt Burckhardt. „Ik heb te Medina en Tayf sprinkhanenwinkels gezien, waar ze per maat verkocht werden. In Egypte en Nubia worden ze slechts door de armste bedelaars gegeten.

Wanneer ze ze voor gebruik klaarmaken, gooien de Arabieren ze in kokend water, waarin een flinke hoeveelheid zout is gegaan, nemen ze er na een paar minuten weer uit, en drogen ze in de zon. De kop, pooten en vleugels worden er dan afgetrokken, de rest van het zout ontdaan en door en door gedroogd. Ze worden soms, in boter gekookt, gegeten of gelegd op ongezuurd brood met boter.”

In Palestina worden ze alleen gegeten door de Arabieren aan de uiterste grenzen, anders wordt er met afschuw en weerzin op neergezien, en worden ze slechts door de armsten gebruikt. Tristram spreekt er echter over als „zeer smakelijk”. „Ik vind ze heel goed” zegt hij, „wanneer ze volgens Arabische bereiding worden gegeten, vermengd met boter. Ze smaken eenigszins naar garnalen, doch hebben niet zooveel smaak”. In de wildernis van Judea zijn er in alle jaargetijden verschillende soorten in overvloed te vinden. Ze springen bij iedere stap met een trommelend geluid omhoog en spreiden dan plotseling hun schitterende vleugels uit, van scharlaken, karmozijnrood, blauw, geel, wit, groen of bruin, al naar gelang de soorten. Onder de Mozaïsche wet waren ze „rein”, en konden daarom door Johannes zonder aanstoot worden gegeten”.

Aangaande den genoemden wilden honing, welken door Johannes als voedsel werd gebruikt, zegt laatstaangehaalde schrijver in het verdere van dezelfde paragraaf: „De wilde bijen zijn in Palestina veel talrijker dan die in korven worden gehouden, en het grootste gedeelte van dezen in de zuidelijke districten verkochten honing is alkomstig van wilde zwermen. In feiten zijn er weinig landen voor bijen beter geschikt. Het droge klimaat, en de kleine, doch varieerende flora, hoofd-

zakelijk bestaande uit geurige tijms, kruizemunt en andere dergelijke planten, met crocussen in het voorjaar, benutten ze graag, terwijl de droge inhammen van de kalkkrotzen hun overal beschutting en bescherming voor hun honingraten bieden. In de wildernis van Judea zijn de bijen talrijker dan in eenig ander deel van Palestina, en tot op dezen dag maakt de honing deel uit van het dagelijksch voedsel der Bedoeïenen, die den honing uit de raten persen en in huiden bewaren.

3. **Johannes' ondergeschiktheid aan den Machtige, Dien hij verkondigde.**
 „Eén machtiger, dan ik komt, Wien ik niet waardig ben, den riem van Zijne schoenen te ontbinden” (Luk. 3:16) of „Wiens schoenen ik niet waardig ben hem na te dragen” (Matth. 3:11); dit was de wijze, waarop de Dooper zijn ondergeschiktheid aan den Machtigere, Die hem zou opvolgen en overtreffen, verklaarde; een doeltreffender voorbeeld zou moeilijk te geven zijn geweest. Het ontbinden van een schoenriem of sandaalriem, of het dragen van een anders schoenen was een minderwaardig werk, hetwelk groote ondergeschiktheid beteekende voor dengene, die dat moest doen”. (Smith's *Dict of the Bible*).

Een passage van de Talmud (*Tract Kidduschin XXII:2*) schrijft voor, dat een discipel voor zijn meester kan doen, wat er ook van een dienstknecht verlangd kan worden, om voor zijn meester te doen, behalve het losmaken van zijn sandaalriem. Enkele leeraars leggen er den nadruk op, dat een discipel zijn onderdanigheid zelfs tot het uiterste moet door-drijven door zijn meester's schoenen te dragen. De nederigheid van den Dooper, in het licht van de algemeene belangstelling, welke zijn oproep verwekte, is indrukwekkend.

(Wordt vervolgd).

RAPPORT VAN TEMPELWERK OVER 1934

TEMPEL	Doop voor de dooden:	Begiftigingen voor		Echtparen verzegeld:		Kinderen verzegeld:	
		Leven-den:	Dooden:	Leven-den:	Dooden:	Leven-den:	Dooden:
Alberta	27.815	164	16.625	72	4.528	77	6.025
Arizona	61.507	526	44.753	242	9.743	316	17.657
Hawaiian	23.962	36	2.685	16	93	43	140
Logan	144.214	1.331	112.402	630	26.491	710	42.819
Manti	87.628	519	43.598	227	8.156	302	14.632
St. George	23.521	322	29.345	157	4.895	171	8.460
Salt Lake	137.622	4.406	278.612	2.027	76.941	1.687	122.850
Totaal	506.269	7.304	528.020	3.371	130.847	3.306	212.583

Tot 31 December 1934 zijn er in het geheel 22.570.156 tempelverordeningen verricht. Dit sluit eveneens in het aantal, in den Nauvootempel en het Endowmenthouse gedaan, zoowel als in de zeven hierboven genoemde tempels.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

105 jaar Hersteld Evangelie

Wij vragen uw aandacht voor het in dit nummer verschijnende artikel van Nephi Jensen, „De Grootte Hersteller”. Het is een passende hulde aan den jeugdigen Profeet, dien God als Zijn Instrument gebruikte, om de volheid van het vroegere Evangelie wederom op aarde te herstellen. Wat deze jonge maar oprechte en godvruchtige man aan wereldsche kennis en goede opleiding ontbrak, werd aangevuld door openbaring, inspiratie, goddelijke intelligentie en hemelsche wijsheid. Niets bewijst de waarheid hiervan meer dan het monumentale werk, dat door Joseph Smith, den grooten Laterdaagschen Profeet van den levenden God, op aarde tot stand gebracht is. Geen man van zijn tijd is in het heden of verleden zóó door de meerderheid der menschheid benadeeld, verkeerd beoordeeld, verfoeid, belachelijk gemaakt en verworpen, als hij.

Maar in een snel veranderende eeuw, zooals de wereld nooit te voren aanschouwde, is de goddelijke instelling, de Kerkelijke organisatie, gegroeid en gebloeid. Zij past zich aan bij de toestanden der nieuwe en veranderende gemeenschap. Zij heeft de aanvallen van ongelooft, sceptisme, kwezelachtigheid en onderdrukking weerstaan. Zij is van een klein begin gegroeid tot een wereldomvattende beweging, tot zegen der menschheid. Haar grootste tijdperk van groei was altijd het heden. Waarom al deze wonderlijke aanduidingen van gezonde leerstellingen en eeuwige beginselen? Omdat het de Herstelde Kerk van Christus is! Het is de Kerk, die Christus oprichtte en het Evangelie, dat Hij predikte, hetzelfde Evangelie, waarvoor Petrus en Paulus en andere dappere verdedigers van God's zaligheidsplan hun leven neerlegden, toen hun terwille van het Evangelie gevraagd werd te sterven, juist zooals Joseph Smith in deze dagen zijn leven gaf voor een getuigenis.

Gedurende de 105 jaar, dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen georganiseerd bestaat, heeft zij vreugde en tevredenheid, troost, hoop en zekerheid in het leven van vele honderden en duizenden menschen gebracht. Zij heeft hen met het Brood des Eeuwigen Levens gevoed. Zij heeft hun dorst naar gerechtigheid met het levende water der goddelijke waarheid gelaafd.

Zij heeft hen geïnspireerd om onzelfzuchtig hun leven te wijden

aan de verbetering der menschheid en het prediken van het Evangelie aan alle landen der aarde. Zij heeft hen, die gewillig waren om te leeren, onderwezen in de waarde van een persoonlijke getuigenis van de goddelijkheid van Jezus en de wetenschap, dat wij met Hem als onzen Heer en Verlosser tot in eeuwigheid leven zullen. Het is dus geen wonder dat heden ten dage de wereld, als nooit te voren het geval was, de nederige „Profeet van Palmyra” gaat zien als een door God gekozen Profeet, om de Laterdaagsche Wereld van chaos tot orde, van zonde tot gerechtigheid, van twijfel tot geloof, van wanhoop tot hoop, van sterfelijkheid tot verheerlijkte onsterfelijkheid te leiden.

De „Levenskracht van het Mormonisme” is zijn goddelijkheid, die het zal doen groeien en bloeien tot het de geheele wereld vervult, en die wereld bij de komst van onzen gezegenden Heere, bij het begin van het Duizendjarig rijk, zal veranderen in het Koninkrijk der Hemelen.

ZENDINGSNIEUWS

Aangekomen

Op 21 Maart l.l. zijn de ouderlingen Henry Visser en Jules Dieu Jr. uit Ogden, Utah, en LaMar Thurgood Holt uit Clearfield, Utah, in Rotterdam aangekomen om hun zendingswerk in Nederland aan te vangen. Ouderling Visser zal zijn werkzaamheden te Amsterdam, Ouderling Dieu te Groningen en Ouderling Holt te Alkmaar aanvangen.

Groeten uit Amerika

De laatste weken hebben we een aantal brieven ontvangen van vroegere zendelingen en van thans in Utah wonende Nederlanders, die ons verzochten, hun groeten aan vrienden en leden in het oude vaderland over te brengen. Onder degenen, die dit verzoek hebben gedaan, zijn Br. en Zr. Arie van Tusschenbroek Jr., Br. Cornelis Hofman, Br. Walle Koster en familie, Br. F. Steenblik en familie, Br. B. H. Opheikens en Zr. Smeding, de weduwe van John Smeding, die van December 1922 tot Januari 1924 als zending in Nederland werkzaam was. Van Zr. Smeding, die bijna 85 jaar is, ontvingen wij een lieven brief, waarin ze spreekt over de vreugde, welke haar getuigenis van het Evangelie in haar leven gebracht heeft en de troost, die het haar in den herfst des levens geeft. Zr. Smeding werd in 1884 gedoopt door Ouderling Volker, die het Boek van Mormon in het Hollandsch vertaald heeft. Het is opbouwend, om over haar bekeering te lezen en de ondervindingen, die het leven haar heeft doen meemaken.

Haar brief ging vergezeld van haar abonnementsgeld voor „De Ster”, die ze nog graag leest.

Kunnen enkele jongere leden der Kerk in dit opzicht niet een waardig voorbeeld nemen aan de nauwgezetheid en vastberadenheid van deze bejaarde Zuster?

Genealogische Vereeniging

Zr. Brechtje Overdiek-van Beveren van de Amsterdamsche gemeente is aangewezen, om zitting te nemen in het Genealogisch Hoofdbestuur der Zending met de speciale taak, de studie en het werk der verspreide leden, die belang stellen in het Genealogische werk, te leiden. Zr. Jansje Copier is aangesteld als secretaresse-penningmeesteres van het Centrale Fonds der Genealogische Vereeniging.

BEVAT HET MORMONISME EEN BELANGRIJKE BOODSCHAP?

door President Joseph F. Merrill

Misschien zal men zeggen, dat dit een zeer ongewoon hoofd is voor een artikel in „De Ster”. Daarin stemmen we toe. Maar

de vraag op zichzelf is niet zoo ongewoon. Zij wordt onvoorwaardelijk, zoo niet nadrukkelijk gesteld door negenen-negentig van de honderd niet-kerkleden, die we belang kunnen doen stellen in het onderwerp „Mormonisme”. En het is het hoofddoel van het zendingswerk der Kerk, om deze vraag te beantwoorden. Wij zouden gaarne zien, dat alle leden der Europeesche Zendingen dit feit onthouden en dienovereenkomstig handelen zouden. Het is de plicht en de hoofdbezigheid der reizende zendelingen, om de

boodschap die in het Mormonisme besloten ligt, bekend te maken en daarom zijn zij niet vrij in het aannemen van vriendelijke uitnodigingen der leden om hen veel te bezoeken. Het is voor de zendelingen wel pijnlijk om, teneinde meer tijd te benutten voor het belangrijke werk om onderzoekers te vinden, deze uitnodigingen te moeten afslaan, maar zij allen weten, dat plicht voor genoeg gaat. De zendelingen vinden het prettig om de Heiligen te bezoeken, maar zij weten, dat ze eerst den wil van den Meester moeten gehoorzamen en daarna aan eigen verlangens toegeven. Willen de Heiligen hen daarbij niet helpen en zich niet beleedigd gevoelen wanneer hun plicht de zendelingen noodzaakt, voor hun werk in de weer te zijn?

Maar een uitnodiging om ten huize der Heiligen niet-leden te bezoeken zal, indien mogelijk, graag aangenomen worden.

Het bovenstaande bij wijze van — wij geven toe, tamelijk lange — inleiding.

Eenigen tijd geleden lazen wij een boek, getiteld „Het toekomstige Leven”. De inhoud bestond uit twaalf radio-toespraken, gehouden door tien bekende schrijvers en redenaars.

Nadat wij het gelezen hadden, voelden wij, dat het jammer was, dat de wereld niet wist van — en klaarblijkelijk ook geen belang stelde in — de boodschap van het Mormonisme, die, wanneer aangenomen, de duisternis der wereld in licht zou doen verkeeren, en de haar folterende twijfel veranderen in blijde zekerheid.

De diverse samenstellers schreven in sierlijke stijl en redeneerden feilloos, maar toch gaven zij hun lezers niet het volle licht der waarheid, daar zijzelve tenslotte ook in het halfdonker zoo niet geheel in het donker wandelden. Vermoedelijk werden zij gekozen, omdat zij in hun verschillende richtingen — godsdienst, wetenschap en philosophie — vooraanstaande denkers zijn. Maar iemand, die de waarheid betreffende het toekomstige leven kent, zooals het Mormonisme deze openbaart, kan, na dit boek gelezen te hebben, slecht uitroepen: „Hoe lang nog, Heere?” Het is met groote zekerheid te zeggen, dat het werk van den profet Joseph Smith noodzaak was.

De wereld had de juiste voorstelling van God en van het Evangelie van Zijn Zoon, Jezus Christus, verloren, en tastte in duisternis rond. Er waren echter vele zielen die verlangend waren, en die probeerden volgens hun beste weten te leven.

Eenigen van hen hoorden de boodschap van het Mormonisme en namen haar met vreugde aan. Maar de meesten stierven zonder dit voorrecht gemaakt te hebben en ook heden ten dage sterven er nog velen, zonder deze boodschap te kennen. En dit is voor het grootste deel te wijten aan de verkeerde en valsche voorstellingen betreffende Mormonisme, die door sommige geestelijke volksleiders in de wereld gebracht werden.

En zoo vormde zich een sterk vooroordeel tegen de Laterdaagsche Heiligen en dit maakt het gemakkelijk te verklaren, waarom zoovele oprecht godsdienstige menschen nooit met de boodschap van het Mormonisme in aanraking zijn gebracht. Deze tegenwerking dient hen, die het op zich genomen hebben, de Boodschap aan de wereld bekend te maken aan te moedigen nog meer pogingen in het werk te stellen, teneinde hun doel te bereiken.

Niet één Heilige is van dit werk vrijgesteld, want van allen wordt in ieder geval verlangd, dat zij het Evangelie zullen uitleven, wat toch voor de meesten van ons de meest doeltreffende wijze van verkondigen is.

Ja, God leeft, en Hij is een persoonlijk Wezen, onze Hemelsche Vader. En Jezus Christus leeft ook, onze opgestane Verlosser, de Eerstgeborene, onze oudste Broeder. Hij is uit den doode herrezen, en ook wij, allen zonen en dochteren van Adam, zullen opstaan en voor eeuwig leven. Want er is zeer zeker een leven na den dood en wij allen zijn onsterfelijk. De zoogenaamde dood is slechts een tijdelijke scheiding van geest en lichaam, die in de opstanding hereenigd zullen worden. En na de opstanding zullen wij beloond worden overeenkomstig de werken die wij in het vleesch gedaan hebben. Dit maakt het dus zeer belangrijk te weten, dat de daden die wij gedurende onzen sterfelijkheidstoestand verrichten, goede daden dienen te zijn.

God heeft zich in dezen modernen tijd weer geopenbaard. Door den Profet Joseph Smith heeft Hij Zijn Kerk op aarde wederom opgericht, het Heilige Priesterschap hersteld, en zoo hun, die

daartoe de autoriteit bezitten, macht gegeven om in Zijn naam te handelen. In de aldus opgerichte Kerk heeft Hij het Plan openbaar, dat, indien het nageleefd wordt, Zijn kinderen in Zijn tegenwoordigheid, in het Celestiale Koninkrijk terugvoeren zal, waar hun gelegenheden geschonken zullen worden, om een on-eindige mate van vreugde, kennis, wijsheid en macht te verkrijgen.

Zijn deze dingen voortbrengselen der verbeeldingskracht of werkelijk? Zij zijn waarheden, die God in onze dagen weer openbaar heeft.

Wij getuigen van deze waarheden en bidden dat de Vader op Zijn eigen wijze en tijd Zijn kinderen, die het waardig zijn, deze boodschap zal doen hooren en aannemen.

VOOR JONGE OGEN

Bladen uit mijn Dagboek

door President Wilford Woodruff

(Vervolg)

HOOFDSTUK VI.

Wij besloten, de Arkansas-rivier langs te gaan en naar Tennessee te vertrekken. We konden, tengevolge van het lage water, geen boot nemen, zodat we naar de oever der rivier gingen en een grote boom omhakten, bijna een meter in doorsnee en daarvan een bijna $3\frac{1}{2}$ meter lang stuk van het dikste gedeelte afhakten; en in twee dagen maakten we een kano. Wij maakten een paar riemen en een roer en op 11 Maart 1835 lieten we onze kano te water en vingden onze reis op de Arkansas-rivier aan, zonder mondvoorraad.

De eerste dag voeren we ongeveer 40 K.M. en brachten die nacht bij een arme familie door, die aan de oever der rivier woonde. Deze vriendelijke mensen gaven ons avondeten en ontbijt en ze gaven ons de volgende morgen een stuk cake en een stuk varkensvlees mee op reis.

Wij kwamen die dag ongeveer 80 K.M. verder en overnachtten in een dorp, Cadron genaamd, in een oude herberg, welke leeg stond, omdat men geloofde, dat ze door boze geesten bezeten werd. Wij maakten een vuur aan, braadden een stuk varkensvlees, gebruikten ons avondeten, baden te zamen, gingen naar een kamer, legden ons op de kale vloer ter ruste en sliepen spoedig in. Ik droomde, dat ik in mijn vaders huis was in een goed veren bed en ik genoot een goede nachtrust. Toen ik wakker werd, verdween het bed en ik lag op de kale vloer, maar was goed uitgerust, en niet lastig gevallen door boze geesten of iets anders.

Wij dankten den Here voor Zijn goedheid jegens ons, aten de rest van onze proviand op en zetten onze tocht op de rivier voort naar Little Rock, de hoofdstad van Arkansas, welke toen nog maar bestond uit enkele hutten.

Nadat we die plaats bezocht hadden, staken we de rivier over en bonden onze kano, die ons zo veilig 240 K.M. verder had gebracht, vast.

Wij namen toen de oude militairenweg, welke van Little Rock naar Memphis, Tennessee, leidde. Deze weg voerde door moerassen en was bedekt met modder en grotendeels ook met water, en dat 270 K.M. lang.

We liepen per dag ongeveer 64 K.M. tot onze knieën door modder en water. Op 24 Maart werd ik, nadat we ongeveer 16 K.M. door de modder hadden gelopen, lam door een hevige pijn in mijn knie. Ik ging op een stuk hout zitten. Mijn kameraad, die verlangde naar zijn huis in Kirtland, liet me daar achter in een krokodillen-moeras. Ik heb hem twee jaar daarna pas weer voor het eerst gezien. Ik knielde in de modder neer en bad; de Here genas mij en ik ging verheugd verder.

Op 27 Maart kwam ik te Memphis aan, moe en hongerig. Ik ging naar de beste herberg in die plaats, welke werd gehouden door Josiah Jackson. Ik zeide hem, dat ik een vreemdeling was en geen geld had. Ik vroeg, of hij me voor die nacht onderdak wilde geven. Hij vroeg me, wat mijn werk was, en ik vertelde hem, dat ik een prediker van het evangelie was. Hij lachte en zei, dat ik er niet erg als predikant uitzag. Ik nam het hem niet kwalijk, daar alle predikanten, waarmede hij ooit in aanraking was geweest, op mooie paarden of in mooie rijtuigen reden, schitterend gekleed gingen en hoge salarissen hadden en liever de gehele wereld ten onder zouden zien gaan, dan 270 K.M. door de modder te waden om mensen te redden.

De herbergier wilde een grap uithalen en daarom zeide hij tegen mij, dat ik daar mocht blijven, wanneer ik wilde preken. Hij wilde eens zien, of ik dat wel kon. Ik moest bekennen, dat ik op dat ogenblik wel een beetje bang werd en hem smeekte om me niet te laten spreken. Hoe meer ik smeekte, des te vaster werd mijnheer Jackson's besluit, dat ik moest spreken. Hij nam mijn bagage en de gastvrouw maakte lekker avondeten voor me klaar. Ik ging in een grote zaal zitten eten. Voor ik klaar was, liep de zaal vol met rijken en welgestelden van Memphis, schitterend gekleed, terwijl je je wel kunt voorstellen, hoe ik er uitzag, nadat ik zo door de modder had moeten lopen.

Toen ik klaar was, werd de tafel over de hoofden der mensen de zaal uitgedragen. Ik werd in de hoek der zaal gezet, op een soort podium met een bijbel, een zangboek en een kaars erop, omringd door een twaalfstal mannen, met de herbergier in het midden.

Er waren ongeveer vijfhonderd mensen aanwezig die te zamen waren gekomen, niet om een goede toespraak te horen, maar om pret te hebben.

Nu jongens, hoe zouden jullie dat vinden? Op je eerste zending, zonder kameraad of vriend, en dan voor zulk een vergadering te moeten spreken?

Voor mij was het een der aangenaamste uren van mijn leven, ofschoon ik wel graag gezelschap zou hebben gehad.

Ik las een lied voor en vroeg den mensen, het te zingen. Niemand wilde een woord zingen. Ik zeide hun, dat ik zelf de gave van zingen niet bezat, doch met de hulp des Heren zou ik bidden en spreken. Ik knielde neer om te bidden en de mannen rondom me gingen ook op hun knieën. Ik bad den Here, om Zijn geest te zenden, en mij het hart dezer mensen te tonen. Ik beloofde den Here in mijn gebed, dat ik deze vergadering zou zeggen, wat Hij me zou ingeven. Ik stond op en sprak anderhalf uur en het was een der beste toespraken van geheel mijn leven.

Het leven van de vergaderden werd in een visioen voor mij blootgelegd, en ik vertelde hun aangaande hun goddeloze daden en de beloning, die zij daarvoor zouden ontvangen. De mannen, die rond me heen zaten, bogen het hoofd. Drie minuten, nadat ik geëindigd had, was ik alleen in de zaal. — Spoedig werd mij een bed aangewezen in een kamer, grenzende aan een grote kamer, waarin veel van de mensen, tot wie ik gesproken had, logeerden. Ik kon hun gesprek horen.

Een der mannen zeide, dat hij wel eens graag zou willen weten, hoe die „Mormoonse” jongen alles uit hun verleden wist. Kort daarop begonnen ze over een leerstelling te redetwisten. Iemand gaf de raad, mij te roepen om het punt duidelijk te maken. Maar de herbergier zeide; „Neen; we hebben nu wel genoeg gehad”.

's-Morgens kreeg ik een goed ontbijt. De herbergier zeide, dat wanneer ik weer hierlangs kwam, ik bij hem moest overnachten, en zo lang kon blijven, als ik wilde.

(Wordt vervolgd).

GENEALOGISCHE VEREENIGING

Centraal fonds

Het voornaamste doel van een vereeniging is zaken tot stand te brengen, waartoe de enkeling niet in staat is. Wel in het bijzonder geldt dit voor onze vereeniging, waar gebrek aan middelen en kennis van genealogie voor vele leden een ernstig bezwaar vormt. In het gebrek aan kennis komt de vereeniging tegemoet door de practijk der genealogie in de klassen te onderwijzen. Financiëel staan de leden als regel voor de kosten van hun eigen onderzoek. Onze vreugde over volbracht werk zal zeker niet volmaakt zijn, indien minder met aardsche goederen bedeelde broeders en zusters hun werk terwille van de kosten zouden moeten staken. De afdeelingkassen hebben volgens het reglement ten doel hierin tegemoet te komen. Echter zullen bepaalde afdeelingkassen niet sterk genoeg zijn, zoodat naar middelen omgezien is, deze eventueel te steunen. Een centraal-fonds berustende bij het H.B. en gecontroleerd door den Zendingspresident, is hiertoe opgericht. De in-

komsten zullen bestaan uit: 1e. gaven van de leden afzonderlijk; 2e. bijdragen van de afdeelingen op verzoek van fonds; 3e. gelden door ruilwerk verkregen; 4e. diversen. Voor elke inlichting door bemiddeling van andere leden verkregen, moet 1 cent betaald worden aan het Centrale fonds. Leden, die inlichtingen aan anderen verstrekt hebben, worden verzocht hiervan opgave te doen aan hun afdeelingsbestuur. Dit laatste dient hiervan maandelijks opgave aan het H.B. te doen. De reglementen van het fonds zullen aan de afdeelingen gezonden worden.

Onze beste wenschen voor uw aller succes.

Het Hoofdbestuur.

VERSLAG DER UTRECHTSCHER CONFERENTIE gehouden 9 en 10 Maart 1935

Zaterdagavond 8 uur. De eerste vergadering der conferentie werd aangevangen met het zingen van lied no. 125: „Des menschen vrije wil”, waarna Br. P. Dirkmaat van Utrecht bad. Lied no. 45: „De Trouwe Vriend” werd daarna gezongen. Na het inleidingswoord van districts-president M. H. Walton (die alle vergaderingen der conferentie leidde), spraken Oud. C. J. Schaap, districts-president van Rotterdam; Oud. N. W. Kooyman, gem. president te Apeldoorn en Oud. H. R. Williams, districts-president te Groningen. Als tusschenlied werd lied no. 91: „Mijn Hoogste Goed” gezongen, waarna Oud. H. R. Stephenson, zedingssecretaris, Oud. A. Sieverts Jr. van Arnhem en Oud. A. W. Miller, gem. president te Almelo, het woord voerden. Geëindigd werd met het zingen van lied no. 6: „Vast als een rotssteen”, waarna Oud. L. R. Ossmen van Dordrecht dankzegging uitsprak.

Zondagmorgen 10 uur. Lied no. 173: „Hope van Israël” was het openingslied dezer vergadering, waarna Oud. D. T. Lewis van Utrecht gebed opzond. Het Utrechtsche koor zong als avondmaalsvers lied no. 89: „Bij het Avondmaal”. Na een inleiding tot het Avondmaal door Zr. Jansje Copier van Utrecht werd het Sacrament rondgediend, waarna de autoriteiten van Kerk en Zending ter ondersteuning werden voorgesteld.

Districts-president M. H. Walton gaf nu een verslag omtrent de werkzaamheden in het Utrechtsche district gedurende de laatste 6 maanden, uit welk verslag bleek, dat de vier gemeenten een ingeschreven ledental tellen van 347. 48 Broeders zijn dragers van het Priesterschap. Het laatste halfjaar zijn er 3 broeders verhoogd tot ouderling, één van leeraar tot priester; er werd één kind ingezegend en negen nieuwe leden zijn tot de Kerk toegetreden.

In November 1934 werd te Arnhem een doopdienst gehouden, welke door 27 leden en 346 bezoekers werd bijgewoond. Er zijn in het district 9 zendelingen werkzaam, bijgestaan door 5 plaatselijke zendelingen.

Over het onderwerp voor dezen morgen „De verantwoordelijkheid van de ouders tegenover hun kinderen in het koninkrijk Gods” spraken allereerst Oud. K. E. Knapp, Overziener der Z.S. en O.O.V., en Zr. S. Scheer, Pres. in het Zendingshoofdbestuur der Z.H.V. Het koor zong „Dochter Zions”, waarna Br. A. van Dijk, gemeentepresident te Utrecht en Zr. J. A. Riet, Opzienster in het Jeugdwerkhoofdbestuur het woord voerden. Tot slot werd gezongen lied no. 39: „Als er liefde heerscht”, waarna Oud. H. Th. Sumsion dankte.

Zondagmiddag 3 uur. Lied no. 127 „Het Zaaïen” werd als openingslied gezongen, waarna Oud. D. R. Curtis, gemeentepresident te Alkmaar, een zegen afsmeekte. Het koor zong „Huis des Heeren”, waarna Oud. M. H. Walton bekend maakte, dat het onderwerp voor deze vergadering luidde: „Levende getuigenissen van het Evangelie”. Hierna spraken achtereenvolgens Oud. S. K. Hixson, gemeentepresident te Arnhem, Zr. Neeltje van Hattum, Br. B. v. d. Hazel en Br. B. La Maitre, allen van Utrecht. Zij gaven hun getuigenis van de waarheid van het Evangelie en de vreugde, welke het hun in het leven schonk. Het koor zong „O, Jezus, Gij zijt mijn vreugde en lied”, waarna allen aanwezigen de gelegenheid werd gegeven, hun getuigenis te geven, waarvan gebruik werd gemaakt door 9 leden van Utrecht, 2 van Arnhem, 5 van Amsterdam, 3 van Leiden, 1 van Den Haag, 2 van Rotterdam en 1 van Overmaas, in totaal dus door 23 personen. Tot slot werd gezongen lied no. 38: „Vat moed! Alles is wel”, waarna Oud. A. E. Bingham van Apeldoorn dankzegging uitsprak.

Zondagavond 7 uur. Door alle aanwezigen werd lied no. 65: „Eert den Profeet” gezongen en ging Oud. J. van Drimmelen van Almelo voor in gebed. Het koor zong „Psalm 91”, waarna Oud. Walton een inleiding hield tot het voor dien avond te behandelen onderwerp: „Een zoeker naar eeuwige waarheid”. Oud. J. W. Evertsen, laatstelijk districtsresident te Groningen, trad als eerste spreker op en toonde aan, dat wij allen een zoo sterke getuigenis moeten ontvangen, dat we er zelfs voor zouden willen sterven. Oud. R. J. Willey gaf hierna een zangsolo, waarna Br. D. Anjewierden Jr. van Utrecht zeide, dat ons lichaam met een motor is te vergelijken. Opdat deze zoo goed mogelijk in tact zal blijven, heeft onze profeet Joseph Smith het Woord van Wijsheid ontvangen. We kunnen niet anders dan dankbaar zijn voor deze en nog vele andere wetten, die tot ons aller vooruitgang strekken. Het koor zong: „Wat zal eens 't oogsten zijn?”. Br. Jac. Greeff, raadgever in het J.M.O.O.V. Zendingsbestuur, zette uiteen, waarom zaligheid kennis is. Slechts toegepaste kennis zal ons brengen, waar we zijn willen, en eischt ook gehoorzaamheid aan zekere wetten. Een Rotterdamsch kwartet, bestaande uit de zusters C. G. v. Kwawegen en I. Weekhout en de broeders M. v. Gelderen en D. Riet zong het lied: „Heiland, geef een avondzegen”,

waarna Pres. T. E. Lyon als laatste spreker het woord voerde. Hoe kunnen wij, die beweren een getuigenis van het Evangelie te bezitten, anders handelen dan volgens de wetten en voorschriften van hetzelfde?

Indien iemand zegt, dat hij zich ongelukkig gevoelt, omdat hij het Evangelie heeft, is dit, omdat hij het wel kent, doch niet naleeft. Vele leden der Kerk zijn tot de Kerk gekomen, door de handelingen van anderen, en dit is onze kans om het Evangelie aan anderen te prediken. Lied 67: „Wij danken U, Heere" werd als slotlied door alle aanwezigen gezongen, waarna Oud. L. R. de Korver van Arnhem dankgebed opzond.

Een goed verzorgd programma door de O.O.V. der Utrechtsche gemeente was een waardig besluit van deze conferentie. Een goede opkomst en ruime mate van des Heeren Geest maakten alle vergaderingen dezer conferentie tot een geestelijk feest.

ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE

De voorjaarsconferentie voor het Rotterdamsche District zal op

Zaterdag en Zondag, 13 en 14 April a.s. in gebouw
»Excelsior«, Sint Janstraat 15a,

gehouden worden. Zaterdagavond te 8 uur zal er een openbare vergadering voor leden gehouden worden, met een afzonderlijke vergadering voor leden van gemeente-president-schappen.

Zondag zullen er drie vergaderingen zijn, n.l. te 10, 15 en 19 uur. Een bijzondere uitnodiging wordt gegeven aan leden en vrienden van het Rotterdamsche District en zij worden aangespoord om alle vergaderingen bij te wonen. Ook leden van andere districten zullen hartelijk welkom zijn. Komt allen en helpt deze conferentie tot een succes en een geestelijk feest te maken, dat nog lang door allen herinnerd zal worden.

INHOUD

De 105e verjaardag van het her- stelde Evangelie	101	Bevat het Mormonisme een be- langrijke boodschap?	113
De groote hersteller	101	Voor jonge ogen	115
Jezus de Christus	106	Genealogische vereeniging	117
Rapport van tempelwerk 1934	110	Verslag der Utrechtsche Con- ferentie	118
Van de Redactie:		Rotterdamsche Conferentie	120
105 jaar Hersteld Evangelie	111		
Zendingsnieuws	112		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B. Rotterdam (N.)— Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending, Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615